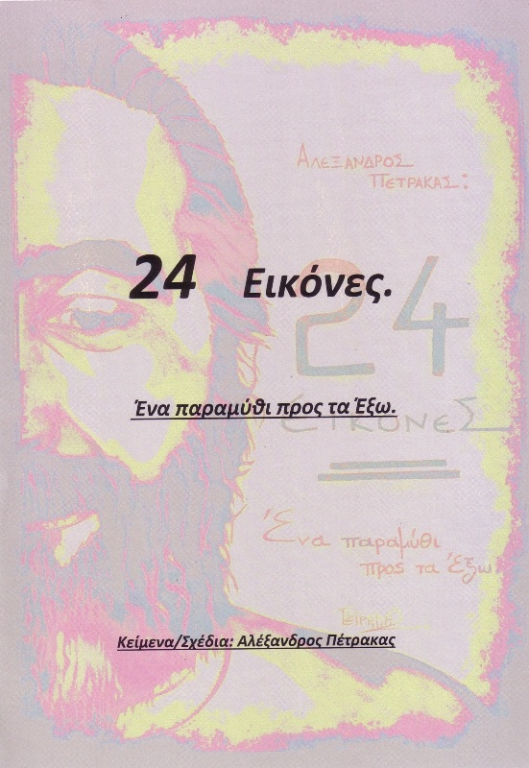

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
ΤΕΤΡΑΚΑΣ:

24
ΕΙΚΟΝΕΣ

Ένα παραμύθι
προς τα Έξω.

ΤΕΤΡΑΚΑΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
ΠΕΤΡΑΚΑΣ :

24 ΕΙΚΟΝΕΣ.

Ένα παραμύθι προς τα Έξω.

24
ΕΙΚΟΝΕΣ
==
Ένα παραμύθι
προς τα Έξω

ΕΙΡΗΝΗ
Κείμενα/Σχέδια: Αλέξανδρος Πέτρακας

Υπάρχει μια πίσω πόρτα στο μυαλό όλων μας. Όσες κλειδωμένες ημέρες κι αν συναντήσεις, όσες φωνές από στόματα σφραγισμένα κι αν ακολουθήσεις, για όσες κλειδαμπαρωμένες σκέψεις κι αν ψάξεις να βρεις αντικείμενα, είναι Εκεί. Κρομένη να μην την βλέπουν και της κορράσουν τους πολυδουλεμένους μεντεσέδες της.

Ξεχασμένη τις περισσότερες φορές, γιατί οδηγεί προς τα Μέσα και Μέσα είναι μοναχικά. Ένα πλακόστρωτο γύρω της που δεν μπορείς να στανέψεις τα βήματά σου για να μην ακούγονται. Το ξέρει ότι είσαι Εκεί. Ξέρει από το βηματισμό σου πριν καν πλησιάσεις πως τις περισσότερες φορές θα φοβηθείς να μπείς και θα ντυθείς Αδιάφορος κι Ανέμελος για να το κρύψεις.

Τις περισσότερες φορές.

Τις περισσότερες φορές που πέρασες από εκεί μα Μέσα δεν μήκες. Σου έφτανε να ξέρεις ότι είναι ακόμα ανοικτή, με άδεια χέρια έφυγες, μα τους υποσχέθηκες πως την επόμενη φορά θα τα γεμίσεις. Τις περισσότερες από τις Επόμενες φορές.

Κλειδαριά δεν έχει πια, γιατί έχει το Φόβο σου να την φυλάει κάθε φορά που τον ακούς να σου ψιθυρίζει «Περπάτα Λίγο Πιο Γρήγορα» όταν περνάς από μπροστά της. Κάθε φορά που κάνεις τα βήματά σου Δικά του. Κάθε φορά που τρομάζει να κοιτάξεις Μέσα.

Μικρό παιδί έπαιζες μαζί της, μικρό παιδί την πρωτοάνοιξες, μικρό παιδί κρυβόσουν πίσω της όταν έπαιζες Κρυφτό από τους Μεγάλους. Μικρό παιδί ήσουν όταν κατάλαβες πως Μέσα κι Έξω, όλα δικά σου είναι, πως δεν μπορεί το ένα χωρίς το άλλο. Σαν φοβισμένο μικρό παιδί την προσπερνάς και τώρα, ένας Μπαμπούλας που Δεν υπάρχει, γιατί εάν υπήρχε δεν θα μπορούσε να σε Τρομάξει.

Η δική μου η Πόρτα, έχει ένα τεράστιο γιασεμί απ' έξω. Την στολίζει και την κρύβει κι εκείνη με τη σειρά της τον δίνει χώρο να πιαστεί, να μεγαλώσει. Ακόμα κι όταν την προσπερνώ, παίρνω πάντα μια βαθιά ανάσα.

Μια αναπνοή Ολόκληρη το άρωμά του.

Μα, είμαι συνήθως λαχανιασμένος και την χάνω γρήγορα.

Υπάρχουν φορές που τα βήματά μου ντύνονται επίτηδες Αδέξια μήπως και με ξεγελάσουν και περάσω το κατώφλι. Θέλουν να βρεθούν Εκεί, πατάνε καλύτερα Εκεί, μου μουρμουρίζουν συνέχεια με παράπονο να τα αφήσω να χοροπηδήσουν σε έναν δρόμο που τον γουστάρουν και τα γουστάρει κι εκείνος πολύ.

Καμιά φορά, κάνω τον Εκπληκτο και τα αφήνω.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
ΤΤΕΤΡΑΚΑΣ:

Καμιά φορά, την ώρα που διασχίζουν την Πόρτα, μοιάζει το άνοιγμά της με Χαμόγελο μεγάλο.

Ένα φανάρι Επίμονο σπάει συνεχώς το σκοτάδι πίσω της, σαν κύματα το φως του το σπρώχνει συνεχώς πέρα. Ζωντανό εκείνο, κάνει να γυρίσει με φόρα προς τα πίσω, μα θα ξαναχάσει. Ένας Ασπρόμαυρος Πόλεμος στην πρώτη ματιά, μα αν κοιτάξεις καλύτερα, είναι περισσότερο Χορός παρά Μάχη. Κανείς δεν θέλει να νικήσει, κανένα τους δεν θέλει να χάσει. Βλέπει, αν υπάρξει ηττημένος, το Φανάρι δεν θα χρειάζεται να ζωντανεύει πια.

Βήματα που δεν ακούγονται Τον φέρνουν κοντά.

Ένα ρούχο Βαρύ και Μακρύ Τον κρύβει.

Μια ανάσα του μέσα από την κουκούλα, θερτεύει το φανάρι, θερτεύει τον Χορό τον ίδιο. Δεν έχει Λέξεις, δεν έχει Προτάσεις ολόκληρες, μα είναι σαν να μιλάει. Ένα Ύπνος ξεκούρατος ανοίγει διάπλατα τα χέρια του για να αγκαλιάσει τη Μέρα σου που απόκαμε να πολεμά Ανεμόμυλους, Ανεμόμυλους και τις Αλήθειες τους. Κλείνουν τα μάτια και κλείνουν πίσω τους Συμφωνίες για το Αύριο με τους καλοντυμένους διβλιοθηκάριους του Χθές. Ηρεμεί η Ανάσα και τραβάει μέσα σου την ομίχλη από τα Όνειρα που δεν θα θυμάσαι το πρωί.

Βήματα που δεν ακούγονται Τον φέρνουν κοντά.

Ένα ρούχο Βαρύ και Μακρύ Τον κρύβει.

Ένα παραθύρι
προς τα έξω.

Μα είσαι πια στον κόσμο Του, τον κόσμο που όσο σιγοβάδιζες έξω από την Πόρτα τον ήξερες και για δικό σου.

Κι όλες αυτές οι Λέξεις που δεν ακούς, οι Προτάσεις που δεν σε βρίσκουν, όλος αυτός ο Μεγάλος Χορός είναι η Φωνή του.

ΕΠΙΤΗΔΕΣ

Είναι πάντοτε βράδυ όταν Έρχεται. Νόμιζα ότι του άρεσαν απλά οι Νύχτες, μα υπάρχουν κι άλλες ώρες που είναι Σκοτεινά. Σπίτια που κλείνουν το Φως τους για να έρθει ο Υπνος, ρολόγια που γυρίζουν τους δείκτες τους προς τα πίσω μήπως και Προλάβουν, μια καθημερινή γιορτή γεμάτη Αγκομαχητά αντι για χειροκροτήματα στο τέλος της.

Είναι της Νύχτας τα Σκοτάδια που λαχτάρανε να γευματίσουν οι Φόβοι, μα έχουν μπλεχτεί εκείνα μαζί με τα δικά σου κι όλο και κάποιο κομμάτι σου θα φαγωθεί.

Είναι της Νύχτας τα Σκοτάδια που έχεις προγραμματίσει να υποδέχονται τον Υπνο σου, μα στην διασύνη σου επάνω ξεχάστηκες κι άφησες τα Όνειρα ακάλεστα.

Παίρνω μια βαθιά ανάσα και το Φανάρι λαμποκοπάει ακόμα περισσότερο, σαν να ετοιμάζεται για την Μεγάλη Υπόκλιση στον τελευταίο Χορό του. Λίγο από το φως, προλαβαίνει να ζωγραφίσει επάνω Του μερικά χαρακτηριστικά κι Εκείνος τα αφήνει να φανούν, επειδή τα ένωσε που -τρομαγμένα- έκαναν να φύγουν.

Ένα παλιό βιβλίο με μια μεγάλη Ιστορία που δεν γράφτηκε ποτέ, το ακούω να ανοίγει δίπλα μου.
Μα δεν κοιτάω.

Μια ξεχασμένη Μουσική που κάποτε με βρήκε για να Φωλιάσει, δειλά δυναμώνει την Έντασή της.
Μα δεν ακούω.

Δυό-τρία γέλια που εμφανίστηκαν από το πουθενά στο λαϊμό μου, ορμάνε να βγουν προς τα έξω.
Μα δεν θυμάμαι το Αστείο.

Δεν είναι Φόβος, μα αισθάνομαι πως αν κάνω ένα βήμα μπροστά, όλος ο κόσμος μου θα κάνει ένα βήμα πίσω.

Στέκομαι.

Μα τα Ζωγραφισμένα Χαρακτηριστικά, δεν έχουν κόσμο προς τα Πίσω τους για να τους δώσει χρώμα.

Στέκομαι.

Εκείνος όχι.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

ΕΙΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ

Ένα παραθύρι
προς τα Έξω

ΕΙΡΗΝΗ

Το λιγοστό πια σκοτάδι παιχνιδιάρικα αλλάζει σε Καθρέφτη, καθώς κάνει ένα θήμα μπροστά και με κοιτάει. Μια ανάσα βαριά όπως ξεφυσάει, σαν Ανακούφιση, σαν Όνομα, σαν Χειραψία αόρατη. Τις ξέρω αυτές τις ρυτίδες κι ας μην έχουν χαρακώσει το πρόσωπό μου ακόμη. Την έχω χρησιμοποιήσει τη φωνή αυτή κι ας μην έχω συναντήσει ακόμη τα λόγια που προφέρει. Μια στιγμή Σιωπής που γιορτάζει πολλά γενέθλια που έχω χάσει και ήταν λες και ήμουν εκεί.

Τα ξέρω αυτά τα μάτια, έχουμε δει τα ίδια ξημερώματα μαζί. Τα ίδια σφιχτά χείλη, όταν άδειαζε η ψυχή μας και μέναμε χωρίς Λέξεις που τόσο αγαπήσαμε. Μοιραστήκαμε το ίδιο νόημα τις φορές που δήλωνε από Παρουσία μέχρι Εσώψυχα. Βαθιά στο βλέμμα του, μακρινές Κρύες δικές μου Νύχτες, βόλτες σε σύννεφα Περσαστικά, Αποτυχιές άρρωστες που μας σαπίζουν ακόμα, Χαμόγελα που έκαναν τα μάτια να κλείσουν για να πιάνουν περισσότερο χώρο στο πρόσωπο.

Ξέρει τους Φόβους μου έναν-έναν με τ' Όνομά τους.
Ξέρω τις Χαρές του μια-μια με τις Στιγμές τους.

Πόσα και Πώς να τον ρωτήσω για να μην μου απαντήσει «τα ξέρεις ήδη»...;

Τι Αστείο να κάνω που να μην έχει την δική Του Οπτική μέσα του...;
Τρέχουν αλαφιασμένες οι ίδιες σκέψεις και στο δικό του το μυαλό...;

«Αλέξανδρε», περιμένω να πει.

Όχι. Στρώνει ένα παχύ χαλί με τη βαριά του φωνή και επάνω του βάζει δίπλα-δίπλα την Έκπληξή μου και το Δώρο του.

«Αλέξανδρος» είναι κι ο ίδιος.

Μα, βάζει τα γράμματα σε άλλη σειρά, κάνει το Όνομα να φαίνεται Τίτλος κι απλά μου λέει:

«Φίλε μου.»

Δεν έχω ξαναπερπατήσει σε Χαλί τέτοιο. Κάνει τα βήματα να μου φωνάζουν πως Ανήκουν, κάνει τον αέρα από πάνω του να φωλιάζει στα πνευμόνια μου και να μην ξαναβγαίνει, μια Ανάσα τελευταία που δεν θα χρειαστεί να την χάσω ποτέ. Ακούω τη φωνή του να Παραμορφώνει τον Κόσμο για να γίνει Πραγματικός. Πρόσωπα που γελάνε από μακριά κι από κοντά υποφέρουν. Λόγια που αγχωμένα βιάζονται να βγουν, όχι για να φτάσουν πιο γρήγορα, αλλά για να δραπετεύσουν από τη φυλακή της Σιωπής που τα έχουν καταδικάσει.

Όμορφα φανταχτερά ρούχα, να κρύψουν μια ασημαντη Γύμνια, φτιασιδωμένα πρόσωπα να κρύψουν Άσχημες σκέψεις. Ψεύτικα μυστικά που ξεχνάνε τις Αλήθειες που τα γέννησαν. Ένα μεγάλο Πανηγύρι από μεταμφιεσμένους, σε κάθε πάγκο όλοι να ψωνίζουν Σημασία και Προσοχή κι Ενδιαφέρον. Υγρά όνειρα πωλούνται αντί για Άγονα πρωινά ξυπνήματα, ζωές που μετράνε τον Χρόνο τους αντί να έχουν το Χρόνο να μετράει τις Αναμνήσεις τους. Ματιές που βάφτισαν την Σπιρτάδα και την είπαν Προστυχιά για να είναι Trendy. Χειραψίες όχι για χαιρετισμό, αλλά για να να βρεις ένα χέρι να σε Κρατήσει. Καθημερινότητες που έγιναν Σημαντικές όταν έγιναν όλες ίδιες, μην τυχόν και ομορφύνει καμία λιγάκι παραπάνω και αποκτήσει η μταιιοδοξία τους Αντίπαλο.

«Δεν χρειάζεσαι μεγεθυντικό φακό για να τα δεις όλα αυτά. Απλά κοίτα γύρω σου.»

Δεν έχει την έπαρση της Γνώσης η φωνή του. Είναι απλά μια παρατήρηση.

Την ξέρει.

Την ξέρω κι εγώ. Πόνεσε κάποτε το ίδιο, μας πάγωσε κάποτε το ίδιο.

«Άνοιξε τα μάτια σου κι απλά κοίτα γύρω σου.»

Ίσως με είδε που τρόμαξα, γιατί τώρα πια δεν είναι Παρατήρηση.

Είναι σαν Εντολή πατρική.

Δίπλα από την ασφάλεια του Χαλιού, άνθρωποι Διάφανοι παραμυθιάζονται πως επειδή είναι Διαιυγείς είναι και Καθαροί. Τα λόγια τους, εισαγωγές σε ξεχωριστούς μονολόγους, γραμμένους για θέατρα άδεια. Οι ματιές τους, ανάγκη περισσότερο να φανούν, παρά να Δουν. Οι φωνές τους έτοιμες να δηλώσουν Παρουσία, μα αδύναμες να Μιλήσουν. Άνθρωποι Διάφανοι, χαμένοι από το φως της ημέρας, κρυμμένοι από τα σκοτάδια της νύχτας.

Αρώματα δυνατά να καλύψουν θρώμικα Θέλω, ιεραρχίες φτιαχτές για να αυνανίζονται στην όψη τους οι Ματαιοδοξίες και να ξεχνάνε για λίγο πως είναι απλά Θλίψη. Διάφανες Μοναξίες που ψάχνουν από κάπου να πάρουν χρώμα, Διάφανα Όνειρα που ψάχνουν ήρεμους ύπνους για να διαρκέσουν λιγάκι παραπάνω.

Πόσες Αλήθειες αγκάλιασες στον Ύπνο σου... ;
Πόσες από αυτές τις αγκαλιές σε νανούρισαν και πόσες από αυτές σε πονούσαν επίτηδες για να σε κρατήσουν ξύπνιο;
Πόσες από αυτές έφερες στις «Καλημέρες» σου;
Πόσες ξόρκισες επειδή τους έδωσες όνομα;
Πόσες ξελόγιασες και τις είπες «παιχνίδια του Μυαλού σου» μπας και διστάσουν και δεν ξανάρθουν;
Πόσες παρακάλεσες να γυρίσουν πίσω για να βυθιστείτε μαζί;

«Διάφανοι, Φίλε μου, όχι Καθαροί. Μόνοι κι όχι Μοναχικοί».

Σημάδεψαν με Μίζερο σίδηρο πυρακτωμένο την Καύλα να γράφεται Πάθος, επειδή δυσύλλαβα είναι και τα δυο και δεν θα φαίνεται η διαφορά.

Τόσο Διάφανοι που δεν φαίνονται ούτε στο φως μα ούτε και στο σκοτάδι.

Διάφανοι, γιατί είναι άδεια και τίποτα δεν τους πλησιάζει για να τους γεμίσει.

Διάφανοι, γιατί ξεκίνησαν να γίνουν Επικίνδυνοι μα στο τέλος δεν τα κατάφεραν.

Οι άνθρωποι είναι πραγματικά Γυμνοί μόνο όταν Γελούν δυνατά, πραγματικά. Τότε μονάχα περνά η Ψυχή τους τα δυσβάσταχτα διόδια από «Πρέπει» και «Μη» κι αντέχει να βγει για μια στιγμή προς τα έξω, ν' ανασάνει, να τους φωτίσει. Κι εκείνην τη μικρή Στιγμή είναι Χαρούμενοι. Για μια στιγμή μονάχα, γιατί είναι Μεγάλος ο φόβος να είσαι χαρούμενος μέσα σε μια Αίδουσα γεμάτη Πίνακες Σκοτεινούς. Είναι Μεγάλος ο φόβος στον καθρέφτη να είσαι ο Εαυτός σου κι όχι το Είδωλό του. Είναι Μεγάλος ο φόβος να είσαι Ελεύθερος όταν οι Αλυσίδες είναι κοσμήματα Ακριβά. Είναι Μεγάλος ο φόβος να είσαι Γυμνός και να ντρέπεσαι για όλους τους άλλους που είναι Ντυμένοι. Είναι τρομακτικό να μην ζεις έχοντας δίπλα σου έναν Μεγάλο Φόβο να σου μετράει τις ανάσες.

Όσο πιο δυνατό το Γέλιο, τόσο οι κουρτίνες της Μεγάλης παράστασης δεν μπορούν να κλείσουν. Όσο πιο ζωντανό το Γέλιο, τόσο τα δυνατά χειροκροτήματα της κατάμεστης αίθουσας που έχεις κρύψει μέσα σου δεν λένε να κοπάσουν.

Μια Πανάκριβη Γύμνια που σε έπεισαν πως για να είναι Ακριβή πρέπει να κρατάει μονάχα μια στιγμή.

Μια πανάκριβη Γύμνια που την πούλησες στον Μεγάλο σου Φόβο, επειδή αυτόν βλέπεις συνέχεια και τον εμπιστεύεσαι περισσότερο.

Το δυνατό σου Ξόρκι από Γέλιο κι Ανάσες.

Να το πιέζουν εκείνες να βγει ολοένα και πιο δυνατό κι ας έχασε τη Μαγεία του. Φταίει που το παζάρεψες για κόλπο φτηνό, μας κι αγοράσεις από τα Ρούχα που φοράνε όλοι.

Ένα παράδοξο Λογικό Αδιέξοδο που λέει πως η μαγεία των Στιγμών δεν πεθαίνει μα, παρ' όλα αυτά, μπορείς να την σκοτώσεις. Το φοβάσαι, γιατί αν ένα Χαμόγελο μπορεί μόνο του να σπάσει αλυσίδες, τότε το Γέλιο μπορεί να τις καταδικάσει σε Λήθη.

Να έχεις το Νου σου τις Φορές που είσαι Κατάδικος.

Να έχεις το Νου σου τις φορές που είσαι Δικαστής.

Πούλα τον Φόβο σου.

Άσε ξεχτένιστη τη Νύχτα σου , να δεις πόσο άσχημη θα σου φανεί το πρωί. Κι αυτόν τον μικρό Σατανά που κάνει κουβάρι τα σωθικά σου και μικραίνει τους χώρους δίπλα σου για να φαίνεται μεγαλύτερος, άμα τον μαλώσεις θα σταματήσει. Δώσε του να πιεί από το Γέλιο που του έλειψε. Τάισε τον με μια τέτοια Στιγμή, να σε παρακαλά και για άλλες επόμενες. Δείξ' του ότι το κουβάρι έχει τον τρόπο του να ξετυλίγεται. Άσ' τον να τρομάζει ό,τι σε τρομάζει για να του δώσεις την παρακαλετή Στιγμή του. Κάνε χιλιάδες μικρούς Σατανάδες να γελάνε δυνατά απλά και μόνο επειδή είναι η Πρώτη τους φορά.

Κι όταν τα καταφέρεις, κοιτάξε κάτω στο Θέατρό σου τη μια και μοναδική Άδεια θέση. Ψάξε για το ένα και μοναδικό γέλιο που δεν κατάφερες να είναι εκεί. Αυτό το ίδιο Γέλιο για το οποίο έστησες ολόκληρη την Παράσταση. Αυτό το Γέλιο στο οποίο ήθελες να Υποκλιθείς.

Όσο οι Διάολοι γελάνε ακόμα, θα παραμυθιαστείς. Όταν σταματήσουν, όμως, η Άδεια θέση θα σε κάνει να γράψεις ακόμα μια Παράσταση.

Πόσες φορές κοίταξες Ψηλά, ζητώντας πράγματα που ήταν Μέσα σου ήδη και σου φώναζαν να τους δώσεις σημασία;

Πόσες φορές άνοιξες τα παράθυρα για να ανασάνεις, ενώ όλος ο αέρας ήταν μέσα στο δωμάτιο;

Τι υπήρχε εκεί «Ψηλά» που έκανε εσένα να το κοιτάς από «Κάτω» ;

Πόσες φορές πρόφερεις το «Καλωσόρισες» για να ακούγεται σαν «Αντίο» ;

Ο Παράδεισός σου.

Η Κόλασή σου.

Και τα δύο μαζί να μοιράζονται το ίδιο Ξημέρωμα, την ίδια καληνύχτα.

Από τότε που τα χώρισες, τα έκανες Εχθρούς.

Και οι Εχθροί, βλέπεις, πονάνε ο Ένας τον Άλλον.

ΕΙΚΟΝΕΣ

να παραθύρι
προς τα Έξω

Τσιγάρα που σιγοκαίγονται και σιγοκαίνε τα βράδια σου, μπας και ζεσταθείς, Καπνοί που σου θολώνουν τις ανάσες. Ξέρεις, μπορείς να μετρήσεις τον χρόνο με τα σβησμένα τσιγάρα, μα όσες φορές κι αν τα ανάψεις ξανά, δεν μπορείς να τον γυρίσεις πίσω. Παρέα για τα δάκτυλα, πίκρα για το στόμα, «παρηγοριά» τα βαφτίζεις κι ανάβεις άλλο ένα. Θα σβήσει κι αυτό, θα ζήσει για λίγο γιατί βιάζεται να γίνει στάχτη.

ΤΤΕΤΡΑΚΑΣ 2 :

Τσιγάρα που σιγοκαίγονται και σιγοκαίνε μαζί τους όλα όσα σκέφτηκες όση ώρα η φωτιά τους τα κρατούσε ζωντανά. Σβησμένα «Γιατί» που δεν πρόλαβαν να βρουν απαντήσεις, μονοπάτια ανηφορικά που δεν πρόλαβαν να οδηγήσουν κάπου. Λέξεις που κήκαν κι έμπλεξαν με τους καπνούς τους, για να μην πάρεις χαμπάρι ότι τις έχασες. Ένα πνιγηρό κλουβί με κάγκελα από ξεστρατισμένες ερωτήσεις, με πόρτα ορθάνοιχτη για να τρομάξεις περισσότερο μην τυχόν και βρεθείς απ' έξω. Βήματα ξένα που βρέθηκαν στο δικό σου το δρόμο.

Τσιγάρα που κάπνισες νευρικά, επειδή κάποιος έπρεπε να σου φταίει. Τσιγάρα που τα παρακάλεσες να κρατήσουν λίγο παραπάνω. Τσιγάρα που σου ήρθαν από ξένο στόμα, που μοιράστηκαν στα δυο κι άλλα που τα σιγάθηκες κι άναψες ένα ίδιο, περιμένοντας μήπως και αυτή την φορά το χαρείς.

Ζωντανεύει η κάφτρα τους όσο τους ρουφάς τη ζωή, φωνάζουν για την επόμενη ρουφηξιά που θα σου γεμίσει τα πνευμόνια. Μα, όταν αυτά αδειάσουν, θα θες ολοένα και περισσότερο. Μέχρι να φτάσει η κάφτρα μέσα σου και να πάρει παραμάζωμα ό,τι έχεις να της δώσεις για κάψιμο. Μέχρι να καίγεται ολόκληρος, ξέπνοος από καπνούς, με ένα σβηστό τσιγάρο ανάμεσα από τα δάκτυλά σου.

Ίσως ένα άδειο πακέτο να μπορεί να σου πεί πόση από τη Νύχτα έχει περάσει, μα δεν μπορεί να σου πεί πόση από τη Νύχτα ανέπνευσες.

Ξέπνοος.

Σαστισμένος που οι ανάσες σου θιάζονται να φύγουν μακριά σου.

Ίσως ένα γεμάτο τασάκι να μπορεί να σου πεί πόσα τσιγάρα έχεις καπνίσει, με δεν μπορεί να σου πεί πόσες από τις Στάχτες μέσα του είναι δικές σου.

Ένα παραθύρι
προς τα Έξω.

Κι όταν έρθει η ώρα να πεις το Δικό σου Παραμύθι, θα στείλουν για Ύπνο τα όνειρά σου, γιατί τα Παραμύθια είναι για τα παιδιά κι άμα μεγαλώσεις θα πουλάς όνειρα για να ζήσεις έστω και Ένα από αυτά. Και θα βλέπουν τον Στρατιώτη σου ως Κουτσό μονάχα, αντί να τον θαυμάζουν που στάθηκε Όρθιος με Ένα πόδι. Και στην Χορεύτριά του, θα φύγουν στη μέση του χορού της, επειδή δεν θέλουν να μάθουν ποτέ ότι η καρδιά της δεν καίγεται ποτέ στο Μεγάλο τους Τζάκι.

Είναι τότε που θα δεις πόσο πονάει να έχεις μονάχα Μια Φορά κι Έναν Καιρό.

Είναι οι φορές που πάντα θα σε παίρνει ο Ύπνος πριν το «Έζησαν αυτοί Καλά», γιατί στα παραμύθια που λένε οι Μεγάλοι τους νοιάζει να ζήσουν Αυτοί καλύτερα. Σαν γραφικός Ζητιάνος θα απλώνεις τις Σκέψεις σου στις ανοιχτές τους παλάμες και θα περιμένεις να στο ανταποδώσουν με λίγη από την Πραγματικότητα τους. Θα σε αποφεύγουν σαν Λεπρό, μην τυχόν τους ακουμπήσουν οι Λέξεις σου και χρειαστεί να ξεχρεώσουν τις δικές τους από την αρχή. Θα είσαι παλαθός που θλέπεις ιστορίες ολόκληρες στα σύννεφα όταν τα πιλατεύει ο αέρας. Θα είσαι άρρωστος που οι διαβάσεις σου δεν έχουν Φανάρια επειδή δεν θέλουν να σταματούν τους δρόμους σου. Θα είσαι Ξένος όταν δεν σου χωράνε οι χειροπέδες από Λόγια Μεγάλα και Χαμόγελα φαφούτικα, που είναι Σωστά επειδή αγοράστηκαν ακριβά.

Είναι τότε που θα σε μαχαιρώσει πισώπλατα που δεν έχεις μονάχα Έναν τρόπο να Γελάς.

Που δεν έχεις μονάχα Έναν τρόπο να Μιλάς.
Που δεν έχεις μονάχα Έναν τρόπο ν' Αγαπάς.

Είναι τότε που όλα τα Λιμάνια θα φεύγουν ένα-ένα μακριά σου, επειδή δεν φοράς τις θάλασσες που έχουν συνηθίσει. Είναι τότε που θα μείνεις μόνος με τα παραμύθια σου, μα κανέναν γύρω σου που να θέλει να τα ακούσει, κανέναν γύρω σου που να θέλει να στα διηγηθεί.

Και θα γεμίζεις σελίδες μπας και ξαλαφρώσει λίγο η Μία τους Φορά και γίνει ο Ένας τους Καιρός δικός σου.

Είναι εκείνη η Στιγή που τα Πρόδωσες για να μην προλάβουν εκείνα να σε προδώσουν.

Είναι εκείνη η Στιγή που ντύθηκες Ζητιάνος, με ρούχα που κόλλησαν επάνω σου και πονάνε φριχτά αν τυχόν πας να τα θγάλεις.

Δεν κατάλαβες πότε ήρθε. Δεν θυμάσαι πότε την κάλεσες. Δεν ξέρεις πότε έκλεψε τους ήχους από κοντά σου. Στέκεται απέναντί σου, κακιασμένη, βλοσυρή και σου σφίγγει το λαιμό.

Δεν Ανασαινεις.

Δεν Μιλάς.

Δεν σου μιλάνε, επειδή τους τρομάζει όσο κι εσύ να.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
ΤΤΕΤΡΑΚΑΣ:

Όταν την πρωτογνώρισες, σου συστήθηκε «Σιωπή» και το πήρες για παιχνίδι, μα τώρα ξέρεις πως απλά σου είπε το Όνομά της. Την διόρισαν Φύλακα τα σκοτάδια σου τα ίδια για να έχουν κι αυτά λίγο χρόνο να ξεκουράζονται, μην τυχόν χλωμιάσουν και πάρουν λίγο φως. Δεν έχει καν την σιγανή της την φωνή πια, έχει μόνο την Παρουσία της και είναι λες και Ουρλιάζει συνεχώς. Πνίγει τις λέξεις σου πριν καν γίνουν Σκέψεις, τραβάει τις μαύρες κουρτίνες μπροστά από τα μάτια σου για να μην μπορείς να δεις. Είναι καλή στη δουλειά της. Είναι σιωπηλή στη δουλειά της. Είναι Υπουλή στη δουλειά της.

Ξέρει να θεριεύει τους Πόνους, ξέρει να καλοντύνει τις Μοναξίες, ξέρει να σου σερβίρει την Πίκρα σου σε σερβίτιο ακριβό. Ξέρει ότι διψάς και θα την πιεις Μονορούφι. Ξέρει να σου θυμίζει πως Μίλησες και δεν σε άκουσε κανείς. Ξέρει να σου θυμίζει πως έκανες Λάθος και πως όταν έρθει η στιγμή να το πληρώσεις, θα σου ζητήσουν προκαταβολή και για τα επόμενα.

Ήταν εκεί όταν την έβαλες μπροστά από το στόμα σου μπας και σταματήσει τις σκέψεις σου που είχαν πάρει το δρόμο τους να ελευθερωθούν.

Ήταν εκεί όταν δεν ήσουν εσύ ο ίδιος.

Ουρλιάζει και δεν ακούγεται.

Πονάς χωρίς να σε ακουμπάει.

Ξίνα λόγια την περιγράφουν, γιατί τα δικά σου την σκιάχηταν και σε έβαλαν μπροστά της να μην τα φιμώνει.

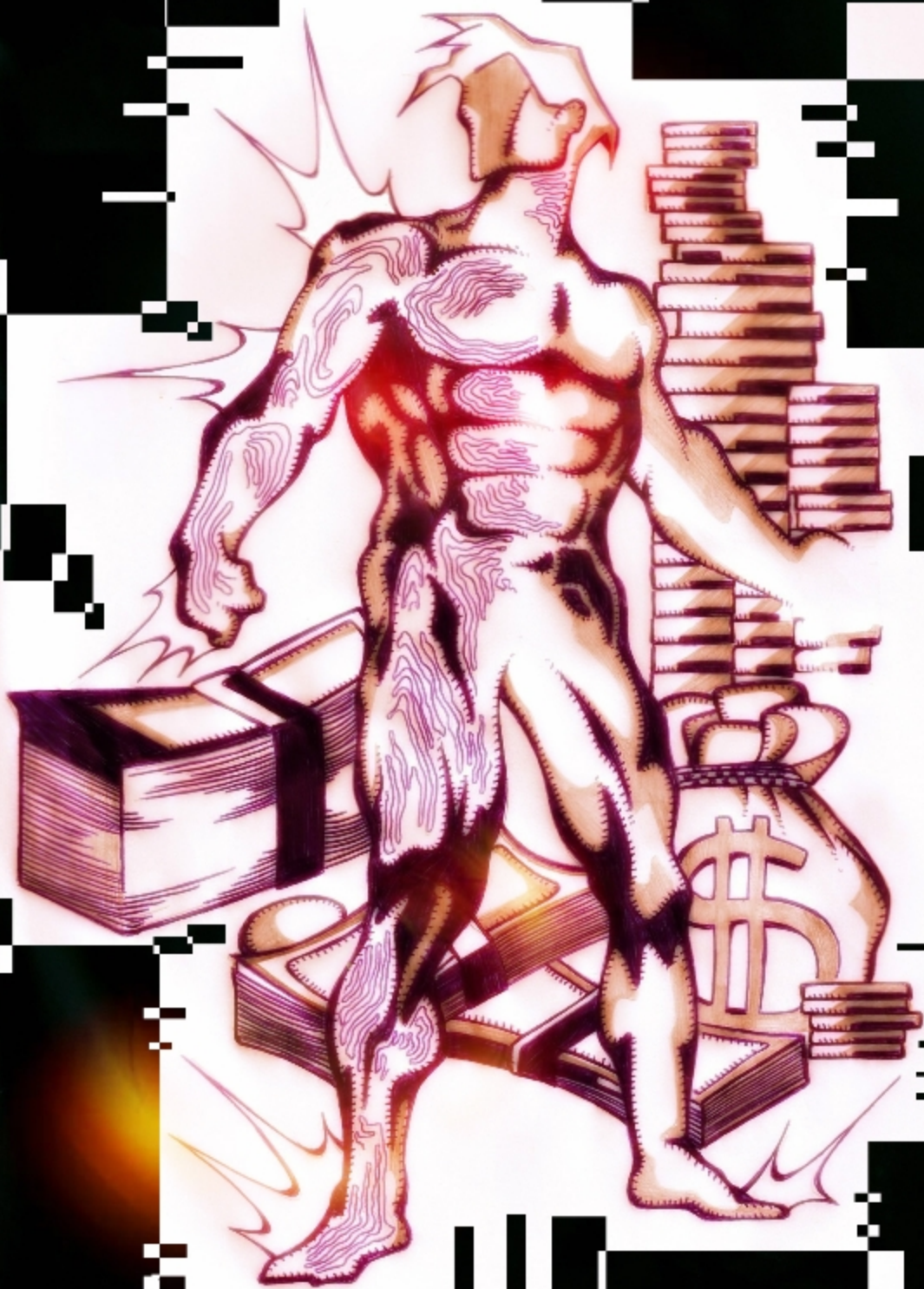
Αγγίζει τους δείκτες του Ρολογιού σου κι ο χρόνος του κουτσαίνει, παραπατάει και αργοπορεί τα θήματά του.

Σε Πνίγει, γιατί αν τύχει να Μιλήσεις, θα Πνίγει εκείνη.

Βίρη

ΕΙΚΟΝΕΣ

Σε να πνίγει
Προς τα Έξω

Γύρω σου θα φτιάξουν Θεούς για να έχουν κάτι να φοβούνται. Ένα μεγάλο κάλπικο Ζύγι θα μετράει τις Αξίες και τους Άξιους, πλουμιστό, φανταχτερό και Ψεύτικο. Ένα Ζύγι-Θεός που θα δίνει κλειδιά σε πόρτες Ευτυχίας διπλοκλειδωμένες. Πόρτες που έχουν πίσω τους χτισμένο έναν τοίχο από Λάσπες Ελπίδας για να μην ανοίγουν ποτέ.

Χάρτινος για να καίγεται εύκολα, μεταλλικός για να πέφτει γρήγορα κάτω και να τον ψάχνεις.

Θα σε Μετρήσουν με αυτό το Ζύγι.

Θα σε Αγαπήσουν με αυτό το Ζύγι.

Θα σε Προσκαλέσουν και θα σε Διώξουν με αυτό το Ζύγι.

Κι όταν κουραστείς να πιστεύεις στο Θεό τους, θα σε κυνηγήσουν σαν Αλλόθρησκο και θα σε βρουν. Θα είναι η ζυγαριά τους Προϋπόθεση κι εσύ Άπιστος.

Θα είσαι όμορφος στα μάτια τους αν τον φορέσεις κι ας μην αλλάξεις καν ρούχα.

Θα είσαι δυνατός στα μάτια τους αν τον προσκυνήσεις κι ας μην έχεις ποτέ ξανά τη δύναμη να σηκωθείς.

Ο φανταχτερός Χάρτινος Θεός τους, θα σου δώσει το όνομα που ήδη έχεις, την φωνή που ήδη μιλάς, θα σου ανάψει τη φωτιά που ήδη καίει μέσα σου. Θα προσποιείσαι πως είσαι ο ίδιος και όλοι θα προσποιούνται πως σε βλέπουν.

Μηδενικά πολλά θα σκισάρουν την Υπογραφή σου με τον γραφικό χαρακτήρα του Φάουστ, μηδενικά πολλά θα σε χειροκροτήσουν που σταμάτησες να μετράς και Μέτρησες.

Κι όταν θα έρθει η ώρα να έχεις κάτι που δεν αγοράζεται, θα καεί το Ζύγι στα χέρια σου και θα κάψει κι εσένα τον ίδιο.

Θα ζητάς βοήθεια, μα -μην ξεχνάς- είσαι πλέον στο Μηδέν και κανείς δεν θέλει να έρθει προς τα εκεί.

Άκου την Ανάγκη τους πίσω από κάθε χαμόγελο, κοίτα την Αδυναμία τους πίσω από κάθε τσαμπουκά, νιώσε την Απόγνωσή τους όταν κοπιάρουν Λόγια Μεγάλα και τα προφέρουν δυνατά μήπως και τα ζήσουν. Πρεζάκια που ψάχνουν Ενδιαφέρον, Αγάπη, Νόημα κι Αλήθεια. Συζητήσεις που άνοιξαν για να ξαμολήσεις μονάχα τον δικό σου χείμαρρο. Βραδιές που θα τις μνημονεύουν ως Υπέροχες, επειδή δεν τις πέρασαν Μόνοι. Ζηλιάρες φθονερές ματιές, μασκαρεμένες σε Θαυμασμό, για να μην μπορεί κανείς να τις Υποψιαστεί. **ΤΕΤΡΑΚΑΣ :** Ετεροχρονισμένος αυτοθαυμασμός, ντυμένος Εμπειρία και Δίκιο, γεμάτος άγχος μην τυχόν και δεν καταφέρει να σε πείσει. Μην τυχόν ξεγυμνωθεί και δουν όλοι ότι έχει επάνω του δυο τρεις λεκέδες από Ψέμα που δεν ξεπλένονται εύκολα. Φωνές δυνατές που εκλιπαρούν σιγανά για Προσοχή.

Μια ανάγκη καθημερινή να ακούσεις τα «Μπράβο» που δεν μπόρεσες ποτέ να δώσεις στον εαυτό σου. Μια κραυγή δυνατή, για να σου πιστοποιήσουν πως Και σήμερα, η αμφίεσή σου η Αποκριατική και Καθημερινή τους ξεγέλασε.

Πόσες απελπισμένες Ανάσες γύρω σου προσπαθούν να σθήσουν τα κεράκια της πραγματικότητας ; Πόσες κουρτίνες τραβιούνται όχι για να μην σε βλέπουν, αλλά για να μην βλέπεις εσύ προς τα Έξω; Πότε έγιναν τα μάτια γλώσσα παγκόσμια και έριξαν την υπόλοιπες αισθήσεις χαμηλά;

Πρεζάκια για Σημασία και προσοχή, γεμάτα πόνους που η Δόση τους πρέπει να μεγαλώνει καθημερινά. Φτιάχνονται στους καθρέφτες μήπως και καταφέρουν να φτιάξουν την εικόνα μέσα τους, για να την περιφέρουν μετά Περήφανα στους δρόμους, στο σπίτι, στα κρεβάτια και στα Μυστικά τους. Λιτανείες ολόκληρες νεκροζώντανων Εξαρτημένων, ζητιανιές χαμηλόφωνες πλάι σε μουσικές δυνατές, μοναξιάς κρυμμένες σε φιλιά, χαρισμένα Κλειδιά που ξεκλειδώνουν πόρτες Ελεύθερες.

Ένα καλειδοσκόπιο σκοτεινό.

Δεν έχει σημασία Τι θα δεις, αρκεί να το έχεις μπροστά στα μάτια σου.

Κανείς δεν θα καταλάβει ότι είσαι Τυφλός εάν δεν έχεις Πουθενά να πας.

Ένας τσιριχτός συνεχόμενος ήχος στ' αυτιά σου, στο μυαλό σου, που τον ξερνάνε μεγάλα αγκαθωτά γρανάζια από Σκέψεις που χάθηκαν και γύρισαν πίσω να σε Εκδικηθούν επειδή ποτέ δεν τις γύριψες. Αδύναμα πόδια να σηκώσουν το βάρος σου, αδύναμα χέρια να σε αγγίζουν κι ένα κεφάλι βαρύ που δεν ανήκει στο σώμα σου. Εχθρός τα Λογικά σου, Αντίπαλος οι Αναμνήσεις οι σκόρπιες, Νύχια μυτερά τα «Γιατί» σου και δεν έχεις ελπίδα σε έναν πόλεμο που δεν ξέρεις πώς να τον κερδίσεις.

ΤΤΕΤΡΑΚΑΣ...

Θυμήσου πως ήταν να περπατάς, γιατί δεν θα ξανασηκωθείς ποτέ.
Θυμήσου πως ήταν να σκέφτεσαι, γιατί σε σιχάθηκαν οι σκέψεις σου και κάνουν πια πως δεν σε ξέρουν.

Κάπου βαθιά στο στήθος σου, φυλαγμένα ένα-δύο παλαβά Όνειρα που τα έκρυψες για Φυλαχτό. Που ξέρεις πως αργά ή γρήγορα, τα Γρανάζια θα τα θρουν και θα τα χάσεις. Βλέπεις, σε ξέρουν καλά, δεν έχεις πια μέρη Κρυφά να τα προφυλάξεις. Δεν μπορείς να σταθείς, όσο σε χτυπάνε τα κύματα σου. Δεν μπαίνει ο αέρας στα πνευμόνια σου, γιατί φοβάται μήπως τον λερώσεις όταν ξεφουσήξεις. Φοβάται γιατί είναι οι ανάσες σου κοφτές κι εκείνος έχει συνηθίσει να παίζει μαζί τους.

Ένα Φυλαχτό στο στήθος σου από ένα-δύο παλαβά Όνειρα που τα είχες κάνει πίνακα στον τοίχο σου, αντί να τα έχεις κάνει ρούχα και να τα φοράς.

Δεν υπάρχει Βοήθεια εδώ κάτω.

Κέρβεροι από τους φόβους σου φυλάνε τις πόρτες και δεν θα έρθει κανείς.

Σκιάχτρα γεμάτα Σκοτάδι, ρίχνουν τη σκιά τους όπου κι αν σταθείς για να μην φαίνεσαι ποτέ.

Δεν έχει Τέλος εδώ κάτω.

Έχει μονάχα πολλές Αρχές που έρχονται καταπάνω σου με Φόρα, με Χθες, με Σήμερα που δεν το πρόλαβες.

Αδύναμα χέρια κι ένα Φυλαχτό με ένα-δύο παλαβά Όνειρα που τα έχεις σαν Παιδιά σου και σε πονάει ακόμα περισσότερο που δεν μπορείς να φύγεις μακριά και να τα σώσεις.

Αν παγώσεις τον Χρόνο, αν κάνεις το μυαλό σου να μην τον πιστέψει για μια στιγμή, δεν υπάρχει καλό ή Κακό, Σωστό ή Λάθος. Υπάρχει μονάχα η Στιγμή. Δυό χείλη που άνοιξαν για να ξαμολήσουν αγάπη, φιλιά και λόγο, είναι η ίδια Ακίνητη Εικόνα με δυό χείλη που ετοιμάστηκαν να ξεστομίσουν ειρωνεία και πίκρα και θάρος. Ένα πρόσωπο που πονά πολύ, χαρακώνεται από τις ίδιες αυλακιές με την έκφραση που παίρνει όταν το κυριεύει το γέλιο. Μια σειρά από λέξεις που αντέχει να κουβαλήσει θάρος απίστευτο, μπορεί να την συναντήσεις άδεια και ξεψυχισμένη πριν καν φύγει από το στόμα.

Οι Στιγμές δεν έχουν Αλήθεια ή Ψέμα. Οι Στιγμές Είναι η Αλήθεια και το Ψέμα μαζί. Είναι το Πριν τους που τις χρωματίζει, είναι το Μετά τους που τους δίνει Αξία.

Γίνε Στιγμή.

Γίνε το Πριν και το Μετά σου.

Κάνε την παγωμένη Εικόνα να έχει ιστορία πίσω της και Μέλλον μπροστά της. Γέμισε τον άσπρο καμβά σου με χρώματα που θα λαχταράνε να αναμιχθούν με άλλα μαζί και να γίνουν οι Αποχρώσεις σου. Το Πριν και το Μετά μπορούν να σε πονέσουν. Μπορούν ακόμα και να χοροπηδάνε δίπλα στη Χαρά σου. Θα έρθει και μια επόμενη Στιγμή που θα έχει το παρελθόν και το μέλλον σου μέσα της και μετά αμέτρητες άλλες δίπλα της, για να φτιάξουν όλες μαζί μιαν Ιστορία. Παγωμένες Εικόνες που θα χορεύουν στο μυαλό σο. Αναμνήσεις που θα γεννάνε Ελπίδες, μέχρι να μεγαλώσουν κι αυτές και να πάρουν τη θέση τους.

Γίνε Στιγμή.

Γίνε Στιγμές συνεχόμενες, όχι αγορασμένες, όχι ξεπατικωμένες.

Γίνε Όνειρα που συνεχίστηκαν όταν ξύπνησες.

Ο Χρόνος θέλει να ξαποσταίνει ώρες-ώρες. Άφησέ τον. Σε κουβαλάει συνεχώς κι άμα τύχει και τον δεις κουρασμένο, μην του χαλάσεις το χατίρι.

Είναι οι Σκουριές που βλέπουν οι άνθρωποι και γυρνούν τις ματιές τους αλλού.

Είναι ο κινητήρας ο σταματημένος, που δεν μπορεί πια να κάνει ταξίδια. Είναι τα λάστιχα τα σκασμένα, που σε κρατάνε Ακίνητο αντί να μετρούν χιλιόμετρα.

Είναι τα φανάρια τα σπασμένα, που δεν έχουν φως να χαρίσουν όταν σκοτεινιάζουν οι Διαδρομές.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Μα αυτές οι ίδιες Σκουριές είναι που μετράνε το πόσον καιρό έχεις Αντέξει. Είναι ο ίδιος κινητήρας που νίκησε Ανηφόρες μεγάλες. Είναι τα ίδια λάστιχα που άφησαν δρόμους πίσω τους σαν σταματημένους. Είναι αυτά τα ίδια φανάρια που έγιναν τα Μάτια σου, που έδειχναν τη Διαδρομή να ξανοίγεται μπροστά σου, που νίκησαν κάποια Νύχτα το μαύρο της το Φόρεμα.

«Παλιοσίδερα» λες, μα δεν είναι άχρηστα, είναι απλώς παλιά.

«Διαδρομές» λες, μα είναι όλοι αυτοί οι δρόμοι μαζεμένοι που σε έφεραν εδώ.

Έχουν Ιστορίες να σου πουν αν τα δεις σαν Μνημείο κι όχι σαν Ερείπιο. Έχουν συμβουλές να σου δώσουν, αν σκεφτείς πόσα ταξίδια έχεις κάνει με εκείνο το χαλασμένο αυτοκίνητο στην Αλάνα όταν ήσουν μικρός. Πόσο μακριά πήγες χωρίς καν να κουνήθεις. Πόσες φορές το τιμόνι έστριψε και πήρε τη φαντασία σου δεξιά κι αριστερά.

Όταν κουρασμένος σβήσεις τη μηχανή σου, όταν ο Σκουριές σου δεν κρύβονται πια, όταν τα λάστιχά σου δεν θα μπορούν να σε πάνε μακριά, δεν θα σε κοιτά κανείς πια μην τυχόν και είναι Μεταδοτικό. Όταν ο λάμπες από τα φώτα σου σκοτεινιάσουν, θα είσαι Χαλασμένος περισσότερο παρά Τυφλός. Και οι διαδρομές που κουβαλάς, θα κρυφτούν πίσω από ένα ευτελές Πωλητήριο που δεν θα ενδιαφέρει κανέναν. Οι στροφές τους, μια μεγάλη Ευθεία που την περπατούν όλοι για να φύγουν μακριά σου. Παράσιτα στο βραχυκυκλωμένο σου ραδιόφωνο που δεν θα ξέρεις αν είναι τυχαίο ήχοι ή λέξεις. Τα καθίσματά σου Άβουλα, γιατί δεν έχουν οροφή από πάνω τους να τους κρύβει τον ουρανό.

να παραθύθεις προς τα Έξω

Δεν είναι που δεν θα ξανατρέξεις ποτέ.

Δεν είναι που η μηχανή σου δεν θα ξαναθάλει ήχο.

Δεν είναι που τα λάστιχά σου σάπισαν και δεν μπορούν να σε κουβαλήσουν πια.

Είναι μονάχα που σκούριασε το Εξώφυλλό σου και κανείς δεν θέλει να διαβάσει τις σελίδες πίσω του.

Η καρδιά σου σταματά τον Χρόνο όταν-θεριεμένη-αποφασίσει να χτυπήσει δυνατά. Είναι η καρδιά σου που φιλτράρει τις σκέψεις σου και σε αφήνει να τις γευτείς Καθαρές. Είναι η καρδιά σου που σφίγγεται και ξέρεις πως αυτό που μόλις άκουσες θα σε πονέσει. Είναι ο κτύπος της που κάποιες βραδιές θα είναι η μόνη σου παρέα. Ξέρει από πριν πόσο καθαρά είναι τα χέρια που θα αφήσεις να ακουμπήσουν επάνω της.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

ΠΕΤΡΑΚΑΣ :

Είναι η ίδια καρδιά που, όταν την γεμίσεις σκοτάδι, θα θέλει να σε ξεχάσει επειδή την ξέχασες. Που θα κτυπήσει αργά, γιατί δεν την άκουσες που σου φώναζε. Που θα κρατήσει το αίμα σου για να ζαλιστείς όταν πας να σηκωθείς απότομα. Που θα σε μαλώσει πως φταις, επειδή δεν έμαθες ακόμα να κάθεσαι.

Είναι η καρδιά σου που μπορεί όποτε θέλει να νικήσει το μυαλό σου, να το θολώσει, να το ενθουσιάσει, να το ακυρώσει, ανάλογα με τα μαντάτα που θα της φέρεις. Μπορεί να ακούει όταν έχεις τα αυτιά σου κλειστά. Μπορεί να δει όταν έχεις καλύψει τα μάτια σου. Είναι το τελευταίο μέρος που Νιώθει όταν παγώνει το κορμί σου.

Αν σταματήσει, θα σταματήσεις κι εσύ.

Αν κουραστεί, μπορεί να πάρει τις σκέψεις που κράτησες κρυφές και να τις πάει μακριά, να τις κάνει Λήθη, να σε σθήσει από επάνω τους και να σθηστείς κι εσύ μαζί τους.

Είναι αυτή που θα πεταχτεί μπροστά στο Άγχος σου για να μην σου επιτεθεί με όλη του τη βία. Είναι αυτή που θα απασχολήσει τον Φόβο σου πρώτη, για να σου δώσει χρόνο να μάθεις το Όνομά του. Είναι αυτή που θα αφήνει μια μικρή δική της σφραγίδα σε κάθε σου Ανάμνηση ξεχωριστά, φίλος, σύντροφος κι εχθρός μαζί.

Θα σε ταΐσει όταν πεινάσεις.

Θα σε νανουρίσει με Όνειρα όταν δεν θα έχεις πλέον Υπνο.

Θα σφιχτεί μαζί σου όταν τύχει το Μικρό Κελί σου να γίνει λίγο πιο πνιγηρό.

Μα δεν θα σε ρωτήσει πότε να χτυπήσει Δυνατά.

Δεν θα σε ρωτήσει όταν θα αποφασίσει να Σταματήσει.

Γύρω σου, τζάμια διαφανή κι εύθραυστα θα γίνονται σίδερα αλύγιστα και κελιά σκοτεινά. Κλειδαριές ασφαλείας θα Ασφαλίζουν μικρές περιουσίες από Εγωισμούς, σκεπασμένες με σκόνες που τις αγαπάνε πολύ γιατί μασκαρεύονται γρήγορα σε Απόψεις. Δωμάτια γεμάτα από έπιπλα, μα άδεια από αναμνήσεις. Κρυφές ματιές έξω από τα τζάμια, απελτισμένες, μήπως και μπορέσουν να προσκαλέσουν κάτι προς τα Μέσα, για να δοκιμάσουν ξανά και ξανά πόσο άθραυστες είναι οι Κλειδαριές τους.

ΠΕΤΡΑΚΑΣ :

Άνθρωποι που κοιτάνε Έξω, επειδή Μέσα έχουν αδειάσει.

Ρούχα που φτιάχτηκαν για να σε κρύβουν και τα αγάπησες, επειδή αυτό το Κρυφό είναι το μόνο παιχνίδι που σου έμεινε. Χαλάκια κάτω από τις εξώπορτες που γράφουν "Καλωσόρισες", επειδή δεν υπάρχουν πια Φωνές να στο προφέρουν.

Ο κάθε διάολος που θα σου χτυπήσει την πόρτα, θα είναι Δικός σου διάολος, γι' αυτό και ξέρει που μένεις, γι' αυτό και ξέρει τον συνηματικό τρόπο να χτυπήσει για να του ανοίξεις. Τους κάλεσες όλους στη μεγάλη σου Γιορτή, μα δική σου πρόσκληση ξέχασες να φτιάξεις. Κι έτσι, άλλοι θα φάνε και θα πιούνε τις Χαρές σου, άλλοι θα χορέψουν αγκαλιά με τα δικά σου όνειρα, άλλοι θα ανανεώσουν το ραντεβού τους για την επόμενη φορά που θα γιορτάξεις. Θα μείνει για εσένα να καθαρίσεις, γιατί άργησες να φτάσεις. Φαγητά με τη γεύση σου, δαγκωμένα από άλλους. Ποτά με τη μυρωδιά σου που ζάλισαν μυαλά ξένα. Τσιγάρα με αρώματα άγνωστα, πεταμένα στο πάτωμα που θα ξαπλώσεις.

Χίλιοι Διάολοι πέρασαν καλά σήμερα και θα ξανάρθουν.

Χίλιοι Διάολοι πήραν τις δικές σου ευχές, τα δικά σου φιλιά, άκουσαν τα δικά σου Αστεία και σε άφησαν με το λερωμένο σου πάτωμα.

Θα ξανάρθουν.

Και θα είναι πάλι Δικοί σου.

Θα δεις ότι θα παρακαλάνε πάλι να Αργήσεις για να ξαναπεράσουν Υπέροχα.

Όσοι δρόμοι μέσα σου έχουν Φανάρια που γράφουν Πόνο, να ξέρεις
θα είναι Αδιέξοδοι. Δεν διαιρείται ο πόνος. Δεν μπορείς να τον κόψεις
σε κομμάτια για να τον ξεφορτωθείς. Δεν ξορκίζεται καν με λέξεις αν
πας να τους τον φορτώσεις για να τον πάνε μακριά. Δεν μπορείς να
τον μοιραστείς, γιατί έχει γίνει δέρμα επάνω στο δικό σου και δεν
ξεχωρίζει. Μόνα τους τα βήματά σου θα σε κουβαλάνε κι εσένα κι
εκείνον σε έναν ορίζοντα που θα ξεμακραίνει όσο τα γεμίσεις κούραση
κι απόσταση.

Ένα Τέλος θα θες, μα δεν θα έρχεται, για να έχεις να περπατήσεις κι
άλλο. Μια Φωνή θα θες, μα θα έχουν ξεχάσει τα αυτιά σου πως
ακούγεται. Θα θες να ξεκουραστείς, μα αυτοί οι δρόμοι δεν
φτιάχτηκαν για να μην ξέρουν την Κούραση.

Ένα Τέλος θα θες, μα δεν θα το βρίσκεις, επειδή είναι τόσες πολλές οι
Αρχές που τσακώνονται μεταξύ τους ποιά θα το πρωτοέχει. Δύο-τρεις
Λέξεις, ξερά αποφάγια που σου έχουν μείνει στο στόμα, σε
κοροϊδεύουν που κάποτε είχαν νόημα, μα έμειναν μαζί σου και
παγιεύτηκαν.

Μικρές διαδρομές που δεν κατάφερες να τις ενώσεις για να έχεις να
θυμάσαι ένα Μεγάλο Ταξίδι. Χαμόγελα οικεία που δεν έγιναν ποτέ
γέλιο δικό σου. Πίσω από τα μάτια σου, σαστισμένο το μυαλό σου
ξερνοβολάει Όνειρα κι Ελπίδα και Φαντασία για να τα θολώσει και να
μην πούνε στα βήματά σου να σταματήσουν. Μπροστά από τα μάτια
σου, όλα όσα δεν ήθελες ποτέ να δεις, στήνουν χορό μεγάλο και
θορυβώδη για να μην μπορείς να αδιαφορήσεις.

Δεν έχει Τέλος, επειδή το έχεις περάσει και δεν γινόταν να είσαι
έτοιμος για το Μετά.

Δεν έχει "Γιατί", επειδή σε παράτησαν οι Απαντήσεις καιρό πριν.

Δεν έχει "Πως", επειδή εάν είχες τον τρόπο, τότε δεν θα ρωτούσε
κανείς.

Είσαι Μόνος σε αυτό το Ταξίδι.

Ξεκίνησες Μόνος, θα φτάσεις Μόνος.

Μα υπάρχει κάτι εκεί γύρω σου που έχει ένα Μαγικό Πινέλο και
αλλάζει τα χρώματά του συνεχώς για να σε ζωγραφίζει.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
ΤΕΤΡΑΚΛΑΣ :

Όσο Ξένες κι αν είναι οι Θάλασσες γύρω σου, πάντα μέσα στα δικά σου Απόνερα θα ταξιδεύεις.

24

ΕΙΚΟΝΕΣ

Σενα παραθύρι
Προς τα Έξω

ΕΙΡΗΝΗ

Η Φωνή πια δεν είναι εδώ.

Πήρε τα Λόγια της κι έφυγε, ποιός ξέρει για Πού, ποιός ξέρει για Πότε.

Μια μικρή στιγμή που αγκάλιασε μια Μεγάλη Σιωπή, τίποτα δεν κινείται, τίποτα δεν ακούγεται.

Ένα φυτίλι που ανάβει από την Φωτιά σου, ελάχιστα πριν εκείνη σβήσει.

Ένα Φως, το τελευταίο που βλέπουν τα μάτια σου πριν τα κλείσεις αντανάκλαστικά για να μην σε τυφλώσει.

Μια Έκρηξη γεμάτη από κομμάτια δικά σου, μπερδεύει Σκέψεις ξεχασμένες, λόγια Σαλεμένα, Νύχτες και Ημέρες που χώρισαν τον Υπνο σου. Φυλακισμένα παιδιά σου που ξαμολιούνται από μέσα σου, δεν έχεις δύναμη να τα κρατήσεις πια, βρήκαν στο δρόμο τη φωνή τους και φωνάζουν το όνομά σου.

Άδεια τα κελιά τους πια κι έμεινε ο Φόβος να τα κοιτάει σαν το καινούριο του σπίτι. Οι Στιγμές που δεν ήρθαν, γίνονται οι Στιγμές που δεν πήγες εσύ.

Όλα όσα έζησες, σε κυνηγάνε μέσα στην φασαρία για να σε ζήσουν.

Γέλια που δεν πρόφτασες, ψάχνουν να βρουν Αστεία για να γαντζωθούν επάνω τους.

Μια Έκρηξη που μέσα στα κομμάτια της είσαι Ελεύθερος.

Ένα πρωινό που ονειρευτήκες.

Η Φωνή πια δεν είναι εδώ.
Δεν την χρειάζεσαι.

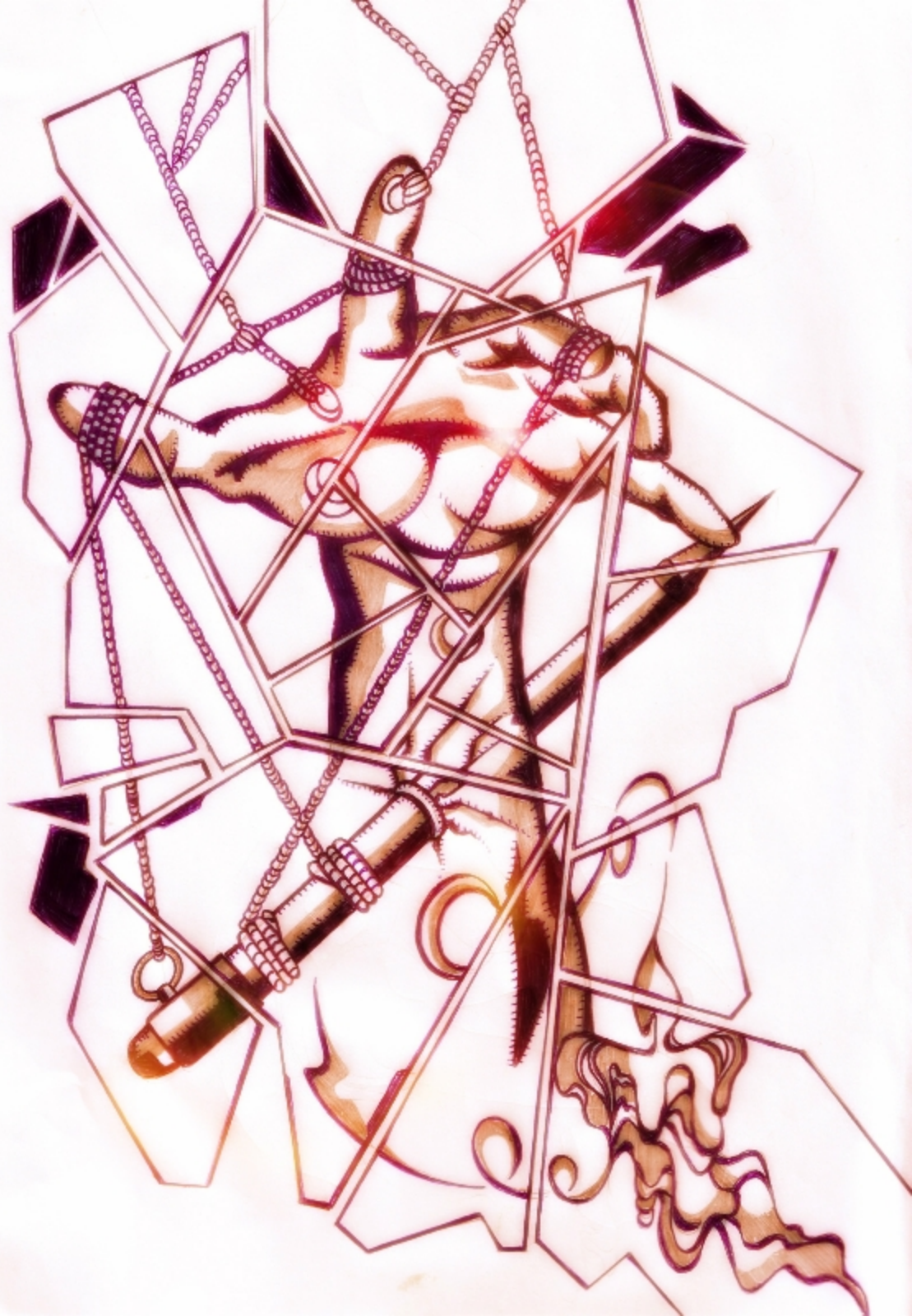
Όταν βγάλεις το φίμωτρο από την δική σου, θα δεις ότι ακούγεται ακριβώς η ίδια.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
ΝΙΣΤΡΑΚΑΣ :

ΕΙΚΟΝΕΣ

Ένα παραθύρι
προς τα Έξω

ΕΙΡΗΝΗ

Δεν κολλάνε τα σπασμένα γυαλιά, μα φτιάχνουν ωραίες εικόνες άμα τα θάλεις στη σειρά. Δάκτυλα που θάζουν τα σκοτάδια στο μελάνι και τα ξεμπροστιάζουν σε ένα χαρτί, μουδιασμένα που τα είχες μόνο για να σφίγγονται. Λέξεις θεριεμένες που ψάχνουν ένα στυλό για να βγουν έξω, να λερώσουν το Άσπρο της σελίδας μπας και το ζωντανέψουν. Δεν θα σου πουν ποτέ αν είναι απόδραση αποτυχημένη, ή το τέλος από ένα μικρό παραμύθι τους.

Ένα γυάλινο πάζλ που θα ολοκληρωθεί όταν όλα τα κομμάτια του είναι χώρια. Ένα γυάλινο πάζλ που όσο σπάει, όσο περισσότερο κομματιάζεται, τόσο πιο Εικόνα είναι. Μαριονέτα το σώμα σου, να υπακούει στο Μυαλό που, όμως, ξέχασε την Τέχνη. Φλόγες από κεριά σκονισμένα που κάνουν τον αέρα να μυρίζει καμένο, μήπως και δώσεις λίγη σημασία στο φως τους που τρεμοπαίζει. Ένας μικρός χείμαρρος στην άκρη στο στόμα σου, που φοβάσαι να τον ελευθερώσεις, επειδή έμαδες από που έρχονται τα νερά του.

Αν είχες μια τελευταία Λέξη, που θα την πρόφερεις;

Αν είχες μια τελευταία Ανάσα, που θα την ελευθέρωνες;

Αν είχες ένα τελευταίο Άγγιγμα, που θα το χόρταινες;

Κι αν η Εικόνα ήταν σπασμένη από την Αρχή, πόσο θα σε πονάει η κάθε φορά που πας να την ενώσεις; Πόσο Φυλακή θα μυρίζει το κάδρο που πας να την κλείσεις;

Ένας φασαριόζος συρφετός φωνάζει το όνομά σου.

Σου συστήθηκαν όταν δεν έβλεπες, γι αυτό και σε ξερουν.

Μην κοιτάς πίσω σου, θα σου κρυφτούν.

Μην κοιτάς μέσα σου, έχουν αποδράσει.

Μην κοιτάς καθόλου και θα τους δεις.

Ο αέρας γύρω σου, ένας καμβάς Μυστικός, μια κουρτίνα για να κρύβει από τα μάτια σου όσα είναι ήδη εκεί, ένα Σκιαχτρο σκεπτικό που γέλασε ο κόσμος απέναντί του όταν πήγε να τους τρομάξει. Δεν ήταν άδειος ποτέ, μα κάποιος ζωγράφισε από πάνω του για να σε κρύψει. Ζήτησες να ξαποστάσεις κι άφησες να σε θάψουν βαθιά, επειδή εκεί είχε ησυχία. Φταις κι έχει δύναμη μεγάλη να το ξέρεις.

Ένας καμβάς Μυστικός που κράτησε τις ματιές απ' έξω, μια κουβέρτα με το άρωμά σου που σε σκεπάζει για να κρύβεσαι, επειδή είναι τα λαγωνικά του Χρόνου Ικανά και το ήξερες πως θα σε βρουν. Έψαξες να αγοράσεις Χαρές και να πουλήσεις Λύπες. Γύρεψες να σταματήσεις Πρωινά πριν γίνουν Αναμνήσεις. Ζωγράφισες με μελάνι Μαύρο λέξεις που ήθελες να μείνουν Λευκές. Έκανες Λάθος επειδή το Σωστό δεν ήταν ποτέ δικό σου. Ζητιάνεψες με χέρι πλουσιο ανάμεσα από κόσμο που σου φώναζε πως θέλει να μείνει φτωχός. Ντύθηκες Μεγάλος, επειδή απλά ξέχασες πως παίζονται τα παιχνίδια και δεν ήθελες να το μάθει κανείς.

Εκεί, στις άκρες από τα δάκτυλά σου, όλα τα χρώματα μαζεμένα ζωγραφίζουν στον αέρα ό,τι είχες ξεβάψει. Εκεί στην άκρη από τα χείλη σου, όλες οι λέξεις που σε κουβαλάνε σε φορτώνονται ξανά επάνω τους.

Μαύρο κι Άσπρο που τα έμαθες να παλεύουν για να μην κάνουν ποτέ τους παρέα.

Το Μαύρο σου και το Άσπρο σου, δύο κοστούμια που έλεγες πως θα σε κάνουν να φαίνεσαι διαφορετικός όταν τα φορέσεις.

Σε ένα φανταχτερό ρετιρέ, όλος ο κόσμος απλωμένος στα πόδια σου, μα φοβάσαι να τον Περπατήσεις. Ομίλιες και ήχοι και Θόρυβος που σε τρομάζουν, μα άμα κλείσεις τα τζάμια σε ξεκουφαίνει που δεν θα σταματήσουν.

Ένας καμβάς Μυστικός που θέλει το Δηλητήριο σου για να αραιώσει τα χρώματα επάνω του.

Ένας καμβάς Μυστικός που δεν μπορείς να τον χαρίσεις πουθενά, επειδή δεν έχεις το Αντίδοτο.

Εκεί, στις άκρες από τα δάκτυλά σου.

Εκεί που σταματάς εσύ κι αρχίζουν όσα έχεις μέσα σου.

Υπάρχει μια πίσω Πόρτα στο μυαλό όλων μας.
Η δική μου η Πόρτα έχει ένα τεράστιο γιασεμί απ' έξω.

Μια αναπνοή ολόκληρη το Άρωμά του.

Συνήθως είμαι λαχανιασμένος και την χάνω γρήγορα.

Όχι αυτήν την φορά.

Κλείδωσα την Πόρτα από μέσα και λέω να μείνω για λίγο πίσω της.
Είναι Όλοι τους εδώ. Φόβοι, Λύπες, Χαρές, Γέλια κι Αναμνήσεις.
Βράδια νεκρά, Πρωινά στολισμένα.

Είναι κι ένας μικρός πιτσιρικάς που βλέπει Ιστορίες στα σύννεφα.
Είμαστε Όλοι εδώ.

Απόψε Νικήσαμε χωρίς να έχουμε Εχθρό. Ίσως τα καταφέρουμε και
την επόμενη φορά.

Έχω ένα φίλο με μυτερή άκρη που ξέρει να ζωγραφίζει όσα του
διηγούμαι. Έχω μια καλή φίλη από γόμα, που ξέρει να του σβήνει τα
λάθη του όταν εκείνος Ενθουσιάζεται. Έχω και κάτι τετράγωνα
παιχνιδιάρικα σελίδες που είναι όλες κάτασπρες, ντυμένες με τα
Νυφικά τους και περιμένουν κάθε φορά να παίξουμε μπουγέλο με το
Μελάνι.

Είμαστε Όλοι εδώ.

Θα τους πω ότι απόψε Νικήσαμε χωρίς να έχουμε Εχθρό.
Θα τους πω ότι θα έχουμε Γιορτή, χωρίς να έχουμε συγκεκριμένο
Λόγο.

Βλέπω ότι συννεφιάζει πάλι.

Δεν πειράζει, όχι Απόψε.

Είναι εδώ ένας πιτσιρικάς που βλέπει ιστορίες στα σύννεφα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
ΤΕΤΡΑΚΑΣ:

ΤΕΛΟΣ

(Απόψε Νικήσαμε.)

24
ΕΙΚΟΝΕΣ

Ένα παράθυρο
προς τα Έξω.

Τετράκι